

ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

M. HASTINGS BRADLEY

ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ ΔΕΝ

Ο "Άγγις Μάκ Γκρέγκορ κύτταζε τη γυναίκα που τραγουδούσε και δεν πίστευε τα μάτια του. Ήταν δυνατόν να'ναι η Τσέρρυ, η γυναίκα αυτή με τα θαμμένα μαύρα μαλλιά; Κι' όμως είχε τα ίδια ζυγυρά ταχαπίνικα μάτια, την ίδια προκλητική κορμοστασιά. "Ως κι' αυτό το κόκκινο φόρεμα, που φορούσε, ήταν ίδιο μ' εκείνο που φορούσε τότε. Άλλωστε πώς ήταν δυνατόν; Ή Τσέρρυ θάταν τώρα πενήντα έφτα χρόνια, κι' αυτή έδωδ δεν φαινόταν παραπάνω από τριάντα πέντε. Σαράντα χρόνια είχαν περάσει από τότε...

Ο "Άγγις Μάκ Γκρέγκορ, εκεί που καθόταν στο καμπαρέ της μπάδας, δεν πρόσεχε στην κουβέντα της παρέας του. Αναπολούσε τα περασμένα. Είχε γυρίσει σαράντα χρόνια πίσω. "Έθλεπε τον εαυτό του όπως ήταν τότε, νέο είκυσι έξη χρόνια, γεμάτο δυνεία, έλλιδες και τόλμη. Ήταν μηχανικός μεταλλείων. Τόν είχαν στείλει στη Νεβάδα για να διευθύνει την έκμετάλλευση ενός ορυχείου. Είχε διασχίσει τις άπειρες πεδιάδες και ύταν έθωσσε τέλος στο μεταλλείο, δεν άργησε ν' άντιληφθί πό-νο σκληρή θάταν η πάλη της ζωής, ανάμεσα στο άγριο αυτό περιβάλλον.

Μερικά άπλά οικήματα, κι' η καλύθεσ των εργατών άπυτελοσαν τον συνοικισμό. Ή κατοικία του μηχανικού βρισκόταν σέ λίγη άπόσταση. Στο κέντρο του συνοικισμού ύπήρχε ένα μακρύ ύπστερο, το όποιο χρησίμευε ως κοινό έστιατόριο. Δίπλα ήσαν η άποθήκες της "Εταιρείας και το μπάρ, όπου συγκεντρώνονταν οι εργάτες τά βράδια, μετά τη δουλειά τους.

"Όταν ο Μάκ Γκρέγκορ μπήκε στο μπάρ, το πρώτο βράδυ, πολλοί έγγότες ήσαν συγκεντρωμένοι εκεί και μερικές γυναίκες. Μία άπ' αυτές ήταν κι' η Τσέρρυ, φορούσε ένα κόκκινο φόρεμα και τραγουδούσε κάποιο τραγούδι των κάου-μπόυδς. Το τραγούδι ήταν παθητικό, έλεγε για κάποιο χαρτοπαίκτη, ο ό-ποιος δεν είχε να πληρώσει το χρέος του και παρακαλούσε τον άντιπάλο του, ο όποιος ήθελε να τον σκότωσει να τον λυπηθεί, δγ' ι' αυτόν, αλλά για τη γυναίκα του και τά άμοιρα παδιά του.

"Θά σέ πληρώσω κομμιά φορά, τού έλεγε. 'Αλλά άν με σκοτώσης, τί θά κερδίσης; Μην ξεχνάς δι οι νεκροί δεν πληρώνουν...".

Σάν τελείωσε το τραγούδι της, η κοπέλλα κύτταζε τον "Άγγις κυτάματα και τού έγεννε και πάη κοντά της. Μα ο νέος άδείαφορος. Τότε ο Ούάιτυ, ένας εργάτης ξανθός και ώμορφος νέος, πηλοάσε τον "Άγγις και έπτε:

—Δέν βλέπεις πού η κοπέλλα μ'ε φωνάζει;

Ο "Άγγις άδείαφορος, πηλοάσε, πέταξε ένα δολλάριο μπροστά στον κάπελα και έπτε:

—Τζό, σεβήρισε ένα πιστό στην κοπέλλα.

Ο Τζό Κονέλλι γέμισε ένα ποτήρι και το έδωσε στή νέα. "Ε-

Με μία γρήγορη κίνηση, η νέα του άδειασε το ποτήρι στο πρόσωπο...

έπενέθη ο Τζό. Δέν έχεις αυτό το δικαίωμα, Ούάιτυ.

—Ότε έσύ δεν το έχεις, Τζό, φώνασε η "α περιφρονητικά, ενώ τά γέλια των εργατών ξεσπούσαν άκράτητα.

Στό μεταξύ, ο "Άγγις σκούσις το πρόσωπό του, πέταξε άλλα δυό δολλάρια άπάνω στο τραπέζι κι' έπτε:

—Βλέπω ότι η Τσέρρυ δεν έκτιμά το ούικου. Πιές έσύ, Τζό κι' έσύ, Ούάιτυ, στην ύγεια της κοπέλλας.

Κατόπιν, ο "Άγγις, ήρεμος πάντοτε, βγήκε από την αθήουα. "Από τότε κάθε βράδυ, ο νεαρός μηχανικός πήγαινε για λίγη ώρα στο μπάρ. "Έπινε ένα μονάχο ποτήρι ούικου και κατόπιν επέστρεφε στο οικήμα του. Το έκανε αυτό, γιατί ήθελε να δείξει στους έγγάτες ότι δεν άπαξιούσε να κάνει παρέα μαζί τους, χωρίς ωστόσο να τους έπιτρέπει την οικειότητα.

Ή Τσέρρυ ήταν νεοφερμένη στον καταυλισμό και άκόμα δεν είχε δείξει την προτίμησή της για κανέναν. Ο Τζό κι' ο Ούάιτυ την είχαν στον μάτι και την τριγύριζαν. "Εκείνη άδιάφορη, τραγουδούσε κι' έπαίξε φουαριόμικα, κατόπιν γύριζε άπό τραπέζι σέ τραπέζι και μάζευε δεκάρες.

Τόν τελευταίο καιρό, ο "Άγγις παρατήρησε ότι η Τσέρρυ έπιδεικτικώς, όταν έκεινος ήταν μπροστά, σάν να ήθελε να τον πεισώσει, χαριεντιζόταν με τον Ούάιτυ. Τέλος, βλέποντας την διααφορία του "Άγγις, η νέα πήγε και συγκατοίκησε με τον Ούάιτυ. "Αλλά μία μέρα, ένα μουλάρι κλώπησε τον Ούάιτυ και τον σκότωσε. "Όταν έγινε η κηδεία του άτυχου νέου, ο "Άγγις πήγε στο ο'κνημα της Τσέρρυ και με καλωσύνη την ρώτησε άν μπορούσε να της φανή χρήσιμος σέ τίποτε. "Εκείνη δ-μως τον άγριοκόττασε και μέσά σ' ένα λυγμό άπάντησε:

—Τώρα έρχομαι; Ίί να μού κάνης τώρα, έσύ... έσύ...και η νέα τού έκλεισε την πόρτα κατάμουτρα.

Κάποιος εργάτης, ο όποιος περνούσε και είδε τη σκηνή, γέλασε και έπτε:

—Μη βιάζεσαι, άφεντικό, δώσε της καιρό για να συνέλθη πρώτα.

Την έπομένη, όταν ο "Άγγις την συνάντησε με μερικές φίλες της, πηλοάσε και της έπτε:

—Φοβομαι πώς με παρεξήγησες χθές, Τσέρρυ. "Ήθελα μο-

ΠΛΗΡΩΝΟΥΝ

κείνη όμως, με μία λάμψη θυμού στα μάτια της, το πήρε και άπότομα το άδειασε στο πρόσωπο τού "Άγγις.

Συγχρόνως ο Ούάιτυ πέταχτηκε όρθος και τόν ρώτησε:

—Θέλετε να παλαίψετε μαζί μου, κύριε, για την προσβολή που σάς έγινε;

—Ποιός σού έδωσε έσένα το δικαίωμα να με υπερασπισθής; ρώτησε η Τσέρρυ με άγριο ύφος, ενώ οι άλλοι εργάτες χαμογελούσαν για το έπεισόδιο.

—"Έχει δίκιο το κορίτσι,

έπενέθη ο Τζό. Δέν έχεις αυτό το δικαίωμα, Ούάιτυ.

—Ότε έσύ δεν το έχεις, Τζό, φώνασε η "α περιφρονητικά, ενώ τά γέλια των εργατών ξεσπούσαν άκράτητα.

Στό μεταξύ, ο "Άγγις σκούσις το πρόσωπό του, πέταξε άλλα δυό δολλάρια άπάνω στο τραπέζι κι' έπτε:

—Βλέπω ότι η Τσέρρυ δεν έκτιμά το ούικου. Πιές έσύ, Τζό κι' έσύ, Ούάιτυ, στην ύγεια της κοπέλλας.

Κατόπιν, ο "Άγγις, ήρεμος πάντοτε, βγήκε από την αθήουα. "Από τότε κάθε βράδυ, ο νεαρός μηχανικός πήγαινε για λίγη ώρα στο μπάρ. "Έπινε ένα μονάχο ποτήρι ούικου και κατόπιν επέστρεφε στο οικήμα του. Το έκανε αυτό, γιατί ήθελε να δείξει στους έγγάτες ότι δεν άπαξιούσε να κάνει παρέα μαζί τους, χωρίς ωστόσο να τους έπιτρέπει την οικειότητα.

Ή Τσέρρυ ήταν νεοφερμένη στον καταυλισμό και άκόμα δεν είχε δείξει την προτίμησή της για κανέναν. Ο Τζό κι' ο Ούάιτυ την είχαν στον μάτι και την τριγύριζαν. "Εκείνη άδιάφορη, τραγουδούσε κι' έπαίξε φουαριόμικα, κατόπιν γύριζε άπό τραπέζι σέ τραπέζι και μάζευε δεκάρες.

Τόν τελευταίο καιρό, ο "Άγγις παρατήρησε ότι η Τσέρρυ έπιδεικτικώς, όταν έκεινος ήταν μπροστά, σάν να ήθελε να τον πεισώσει, χαριεντιζόταν με τον Ούάιτυ. Τέλος, βλέποντας την διααφορία του "Άγγις, η νέα πήγε και συγκατοίκησε με τον Ούάιτυ. "Αλλά μία μέρα, ένα μουλάρι κλώπησε τον Ούάιτυ και τον σκότωσε. "Όταν έγινε η κηδεία του άτυχου νέου, ο "Άγγις πήγε στο ο'κνημα της Τσέρρυ και με καλωσύνη την ρώτησε άν μπορούσε να της φανή χρήσιμος σέ τίποτε. "Εκείνη δ-μως τον άγριοκόττασε και μέσά σ' ένα λυγμό άπάντησε:

—Τώρα έρχομαι; Ίί να μού κάνης τώρα, έσύ... έσύ...και η νέα τού έκλεισε την πόρτα κατάμουτρα.

Κάποιος εργάτης, ο όποιος περνούσε και είδε τη σκηνή, γέλασε και έπτε:

—Μη βιάζεσαι, άφεντικό, δώσε της καιρό για να συνέλθη πρώτα.

Την έπομένη, όταν ο "Άγγις την συνάντησε με μερικές φίλες της, πηλοάσε και της έπτε:

—Φοβομαι πώς με παρεξήγησες χθές, Τσέρρυ. "Ήθελα μο-

νάχα να σου δείξω τὸ ἐνδιαφέρον μου γιὰ σένα...

—Ω, μὴ φοβασαί, ἀπάντησε ἡ νέα μὲ παράξενο χαμόγελο. Δὲν εἶπα παρεήγησα. Τὸ ξέρω πὼς γιὰ σένα δὲν ἀξίζω τίποτε... ὅτι μὲ περιφρονεῖς!

—Ἀλλὰ ὄχι, Τσέρρυ, εἶπε ὁ νέος στενοχωρημένος. Ἐκεῖνο ποῦ ἤθελα να σου πῶ, εἶνε ὅτι ἀν θέλης νὰ φύγης ἀπ' ἐδῶ καὶ νὰ γυρίσης στοὺς δικούς σου, μπορῶ νὰ σου πληρώσω τὰ ξεῖ-
δα τοῦ ταξιδιού...

—Καὶ ποῖος σου εἶπε πὼς θέλω νὰ φύγω ἀπ' ἐδῶ; Ἐγὼ ἐργάζομαι στὴν ταβέρνα τοῦ Τζῶ Κονέλλι, δὲν ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ τὴν ἀδεία σου, φαντάζομαι.

—Κι' ὅμως ἐμένα θὰ μὲ εὐχαριστοῦσε ἀν ὄν ἐνωικά, νὰ τὴν οἰκογένειά σου, Τσέρρυ, ἐπέμεινε ὁ νέος. Φυσικά, εἶσα ἐλεύθε-
ρη νὰ κάνης ὅ,τι σ' ἀρέσει.

Κάθε ἐβδομάδα, ἡ Κεντρικὴ Διεύθυνσις, ἐστελενε ἀπὸ τὴ Νέα Υόρκη, τὰ χρήματα γιὰ τὴν πληρωμὴ τῶν ἐργαζομένων. Αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα ὅμως ὁ ταχυδρόμος εἶχε ἐπιστρέψει μὲ ἀδειανὰ χέ-
ρια ἀπὸ τὸ σταθμό. Ὁ Ἄγγις δὲν ἤξερε τί νὰ κεφεθῆ; Τὶ νὰ εἶχε συμβῆ;

Οἱ ἐργάτες πλήρωναν τέσσερα δολάρια τὴν ἡμέρα γιὰ τὸ εὐριστιό τους. Ἡ τροφή, τὴν ὁποία τοὺς παρείχε ἡ Ἐταιρεία, ἦταν ἀσθονὴ καὶ καλὴ.

Ὁ Ἄγγις ἦταν τρομερὰ στενοχωρημένος. Κάλισε τοὺς ἐρ-
γάτες τοὺς ἐξηγήθηκε μ' εἰλικρίνεια καὶ τοὺς συμβούλεψε νὰ
κάνουν ὑπομονή. Κατοφισασμένη ἔκείνο ἐπέστρεψεν στὴ δου-
λειά τους. Ὅταν ὅμως πέρασε ἡ δεύτερη βδομάδα, χωρὶς νὰ
ἔρθουν τὰ χρήματα τῆς πληρωμῆς, οἱ ἐργάτες ἄρχισαν νὰ δυ-
σασχετοῦν. Κάποιο βράδυ μάλιστα, μὲ παρά μεθυσμένων
ἐργαζομένων, πέρασε μπροστὰ στὸν Ἄγγις καὶ φανερὰ τὸν κατη-
γόρησαν γιὰ κατάχρησι.

Δυὸ μέρες κατόπι, μερικὸ ἐργάτες, πιωμένοι κι' αὐτοί, μπή-
καν στὸ σπίτι του, καὶ ἀναστάτωναν τὰ πάντα, μὲ τὴ δικαιολο-
γία ὅτι ἤθελαν νὰ βεβαιωθοῦν διὸ δὲν ὑπῆρχαν κρυμμένα χρέ-
ματα. Φυσικὰ εἶχαν φύγει ἀπ'αὐτοῦ. Πέρασε ἀλλὴ μιὰ βδομά-
δα. Καὶ τότε-τὸ καὶ ξέσπασε. Ἐνας ὁμιλος ἐργαζομένων ἀνήσθη-
κε νὰ ἐργασθῆ. Ὁ ὑποκινητὴς τῆς ἀπεργίας, μίλησε βῆσανα
καὶ ἀπειλητικὰ στὸν Μὰκ Γκρέγκορ. Ὁ νέος διέταξε αὐτὸν καὶ
τοὺς ἄλλους νὰ πῶσουν ἀμέσως δουλειά. Αὐτοί, ὄχι μόνον ἀν-
ήσθησαν νὰ ὑπακούσουν, ἀλλὰ μὲ ἀπειλητικὰ φράσεις θέλησαν
νὰ ἐπιτεθοῦν ἐναντίον τοῦ μηχανικοῦ. Ἐκείνος τότε, τράβηξε
τὸ περιστρεφτὸ του, καὶ μὲ ἥρεμο ὄφος εἶπε στὸν ἀρχηγὸ τῆς στά-
σεως:

—Τζῶν, ἀν κάνης ἕνα βῆμα ἀκόμα καὶ μὲ σκοτώνω σαν
σκυλλιά!

Ὁ ἄλλος κάγχασε καὶ προχώρησε. Τότε ὁ Ἄγγις πυροβόλη-
σε καὶ ὁ ἐργάτης ἔπεσε νεκρὸς μπροστὰ στὰ πόδια του.

Ἐνας ἀπειλητικὸς ψιθύρος ἀποδοκιμασίας ἀκούστηκε. Μὲ
κατυπληκτικὴ ὄμως ἀπάθεια ὁ μηχανικός εἶπε:

—Ὅποιος τὴλιμῆσι νὰ πηλοῦσθῃ, ἔα ἔχη τὴν ἴδια τύχη. Μοῦ
μένουν τέσσερες σφαῖρες, θὰ πούλησω ἀκριβὰ τὴ ζωὴ μου καὶ
δὲν ξέρω, μὰ τὴν ἀλήθεια, τί θὰ κερδίσετε ἀπὸ τὸ θάνατό μου...
Πηγαίνετε!...

Κανεὶς δὲν μίλησε. Ἐνας-ἕνας οἱ ἐργάτες ἀπομακρύνθηκαν.
Τότε ὁ Μὰκ Γκρέγκορ ἐπέστρεψε μὲ τὸν ἐπιστάτη στὸν καταυ-
λισμό. Ὁ νέος ἦταν συλλογισμένος. Αὐτόταν κατὰκρῆβα γι' αὐ-
τὸ πὼς εἶχε κάνει. Δὲν μετανόησε ὅμως, γιὰτὶ βρισκόταν στὸ
δικαίό του.

—Πρόδεξε, μίστερ Μὰκ Γκρέγκορ, εἶπε ὁ ἐπιστάτης, τοὺς φο-
θαμαὶ αὐτοὺς. Πρέπει στὸ ἐξῆς νάχης τὰ μάτια σου ἀνοιχτά.

Τὸ βράδυ, ὅταν ὁ Ἄγγις μπήκε σὸ ἰσοπύριον καὶ κῆθησε
ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ τραπέζιου, εἶπε μ' ἀφέλεια:

—Γεῖά σας, παιδιά! Ἄποῦνε εὐτυχῶς ὅλα μου δροσιά...

Κανεὶς δὲν τοῦ ἀπάντησε. Τότε ὁ νέος εἶπε:

—Κερῶ ἕνα γύρω σ' ὄλους, Τζῶ, σημεῖωση τὰ πιστὰ στὸ λο-
γαριασμό μου.

Οἱ ἐργάτες ἦσαν σιωπηλοὶ τὸ οὐτίκο γιὰ, κι' ὁ Ἄγγις πα-
ρήγγειλε καὶ δεύτερο καὶ κατόπι καὶ τρίτο γύρω. Ὁ ἴδιος ἀ-
πέφυγε νὰ πῆ, ἤθελε νὰ κρατήσῃ ὅλη τὴν πνευματικὴ του διαύ-
γεια. Στὸ τρίτο κέρασμα ἀναγκάστηκε νὰ σταματήσῃ, γιὰτὶ
σκέφθηκε πὼς δὲν θὰ εἶχε νὰ πληρώσῃ τόσα ποσά.

Ξαφνικὰ ῥώθηκε τοὺς ἐργάτες:

—Παιδιά, πιστεύω νὰ μὲ δικαιολογήτε γι' αὐτὸ πὼς ἔκανα
σήμερα.

Δυὸ φορές ἐπανάλαβε τὴν ἐρώτησί του, χωρὶς νὰ τοῦ ἀπαν-
τήσῃ κανεὶς. Τὴν τρίτη φορὰ ἀπευθύνθηκε στὸ Τζῶ καὶ τὸ πρό-
τρεψε ν' ἀπαντήσῃ μ' εἰλικρίνεια. Ἀλλὰ ὁ Τζῶ δίστασε. Δὲν
ἔσβησε πὼς νὰ φανερώσῃ τὴ σκέψι του. Οἱ ἐργάτες εἶχαν ἀρχίσει
νὰ μουρμουρίζουν ἀναμετῶς τοῦς, ὅταν ξαφνικὰ, ἡ Τσέρρυ ἀπὸ
ἐκεῖ πὼς καθόταν φώναξε τραγουδιούτα:

—Οἱ νεκροὶ δὲν πληρώνουν... Κατόπι, γελώντας, εἶπε στὸν
Τζῶ: Φαντάζομαι πὼς ἐσὺ θὰ θέλης νὰ πληρωθῆς γιὰ ὅλα αὐ-
τὰ τὰ πιστὰ πὼς σοῦ χρωστῶ ὁ μιστερ Μὰκ Γκρέγκορ;

—Ἀσφαλῶς φώναξε ὁ Τζῶ, κι' ἀγκαλιάζοντας τὴ νέα, πρόσ-
θεσε. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, μίστερ Μὰκ Γκρέγκορ, ὅτι ἔκα-
νε ἔκείνο πὼς ἔπρεπε!...

Αὐτὸ ἦταν. Ἡ ἐπιτολιμῆς τῆς νέας εἶσε ὡσείη τὴν κατὰστασι,
πρὸς τὸ παρὸν τυλολόγηστο. Οἱ περισσότεροί ἐργάτες ἀναγνώ-
ρισαν ὅτι τὸ ἀφαντικὸ ἔχει δικαίω. Μερικὸ μάλιστα, πῆγαν καὶ

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

Ὅπως σὰς ὀψοσχεθῆκαμε, τὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» καὶ ἡ ΟΙΚΟ-
ΓΕΝΕΙΑ» ἤρχισαν τὴν διανομὴν εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῶν
σελίδας περιφώνων ἀριστοτεχνικῶν τῆς ἐξήτης φιλολογίας. Πρῶ-
τὰ βιβλία, τὰ ὁποῖα διανεμόμεθα ἤδη στοὺς ἀναγνώστας
τῶν περιοδικῶν μας, εἶνε τὰ ἐπὶ ἄρχα αἰσθηματικὰ ἀριστοτε-
χνήματα:

“ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ”

Τοῦ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΚΑΡ

“Ἡ ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ”

Τοῦ ΑΛΕΞ ΔΟΥΜΑ, υἱοῦ

“Ἡ ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ”

Τοῦ ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΩ

“ΓΡΑΤΣΙΕΛΛΑ”

Τοῦ ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ

Ὅπως σὰς εἶχαμε εἰδοποιήσει, γιὰ ν' ἀποκτήσετε τὰ ἀρι-
στοτεχνήματά μας, πρέπει ν' ἀποκόψετε ἀπὸ τὸ «Μπουκέτο»
ἢ τὴν «Οἰκογένεια» 4 ἐκ τῶν δημοσιευομένων εἰς τὴν 3ην σε-
λίδα τοῦ ἐξωφύλλου δελτίων καὶ νὰ τὰ φέρετε εἰς τὰ Γραφεῖα
μας, καταθέτοντες συγχρόνως καὶ 8 δραχμάς.

Ὁ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἀναγνώσταις μας θὰ προσκομιζοῦν τὰ
4 δελτία καὶ 8 δραχμάς εἰς τὰ Ὑποπρακτορεῖα τῶν Ἐφημερί-
δων καὶ θὰ λαμβάνουν τὰ βιβλία ταῦτα.

Ἐπίσης ἀρχίει ἡ διανομὴ τοῦ νέου αἰσθηματικῶ ἀριστοτε-
χνήματος τοῦ ΑΛΦΡΕΔΟΥ ΜΥΣΣΕ:

“Ἡ ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ”

Προσεχῶς θὰ κυκλοφορήσῃ

“Ὁ ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ”

τῆς ΝΤΕΛΛΥ, κτλ. κτλ.

Ὁ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ ἀναγνώστης τῶν περιοδικῶν μας πρέπει νὰ
στέλλων, μαζί μὲ τὰ δελτία καὶ τὰς 8 δραχμάς, καὶ τὰ ἔξοδα ἀποστο-
λῆς τῶν βιβλίων, καὶ τοῦτο, διότι θὰ ἴτω λίαν ἐπιτηδία διὰ τὸ Γρα-
φεῖον μας μὲ τὰς ἀποστολὰς. Εἰς τὰς πόλεις τοῦ Ἐξωτερικοῦ
ὅπου ὑπάρχουν Ὑποπρακτορεῖα τοῦ Κεντρικοῦ Πρακτορείου Ἀθηνῶν,
ἂ ἀναγνώσταις μας θὰ περιλαμβάνουν τὰ βιβλία τῶν ἀπὸ τοῦς κ. κ. ὑπε-
ρπράκτορας.

Τὰ δελτία δημοσιεύονται στὴν 3ην σελίδα τοῦ ἐξωφύλλου.

τοῦ ἐσφίξαν τὸ χέρι μὲ εἰκόνην. Μονάχη γι' Τσέρρυ δὲν γύρισε
νὰ τὸν κυττάξῃ. Ὁ Ἄγγις ὅμως ἐνωίωσε γι' αὐτὴν ἕνα ἀσθη-
μα εὐγνωμοσύνης.

Τὴν ἴδια νύχτα, ἕνα γύψημα στὴν πόρτα του, ἔκανε τὸν νέο
νὰ πεταχθῆ ἀπὸ τὸ κρεβάτι του. Ντύθηκε βιαστικὰ, ὄπισθητικὰ
καὶ ἀνοίξε τὴν πόρτα. Ἦταν ἡ Τσέρρυ, ἀναμαλλιασμένη.

—Γρήγορα, ψιθύρισε ἡ νέα. Πρέπει νὰ φύγης... Βρῆκαν χρυσά-
φι κρυμμένον κάτω ἀπὸ τὸ στρώμα τοῦ Ἰζμ, τοῦ ταχυδρόμου.
Λένε πὼς εἶνε συνειρημένος μαζί σου, κι' ὅτι μαζί κλέβατε
τὰ χρήματα τῆς πληρωμῆς τῶν ἐργαζομένων. Ἐρχονται γιὰ νὰ σέ
σκοτώσουν. Σοῦ εἰτοίμασα ἕνα μολαῖσι. Φύγε γρήγορα... Μὰ
πᾶρε κι' αὐτὰ τὰ χρήματα. Δὲν μὲν χρειάζονται ἐμένα...

—Τσέρρυ, εἶπε ὁ νέος μὲ συγκινητὴ, νόμιμα πὼς μὲ μιδοῦσε...
Ἀπόψε, κατάλαβα πὼς μ' ἀγάπησες... Ἐὰς μαζί μου, θὰ γίνης
γυναικα μου, θὰ φροντίσω γιὰ σένα... Ἀν μᾶλλον πᾶς ἐσὺ μὲ
εἰδοποιήσεις, θὰ σέ ἐκδικηθοῦν, δὲν μπορεῖς πειὰ νὰ μείνης
ἐδῶ...

—Μὴ μὲ σκέπτεσαι ἐμένα. Γιὰ νὰ παρακολουθῶ τί γίνεται,
τὰ ἐπιτάξας μὲ τὸν Τζῶ, ἀλλὰ ἐσένα ἀγαπῶ, Ἄγγις, ἴπορῶ πὼς
δὲν κατάλαβες τὴν ἀγάπη μου. Ἀλλὰ φύγε τώρα, Μὴν ἀγοπο-
ρεῖς. Τὸ μολαῖρι δὲν μπορεῖ νὰ σηκώσῃ δυὸ, φύγε μόνος σου
καὶ γρήγορα. Ἀντί, ἀγαπημένε μου...

Τὰ γέλιη τοὺς ἐνώθησαν σ' ἕνα πρῶτο καὶ τελευταῖο φιλή...

Ὅταν ἡ γυναῖκα μὲ τὸ κόκκινο φόρεμα, τραγουδοῦσα τὸ πα-
λὸ ἐκεῖνο τραγοῦδι, τὸ ὁποῖο τὸ θῆμα τὰ μακρυνὰ καὶ πε-
ρασμένω νεῖατα του ἔταν «Οἱ νεκροὶ δὲν πληρώνουν», ὁ Ἄγγις βε-
βαιώθηκε πὼς αὐτὴ ἦταν ἡ Τσέρρυ.

Στασιμένος κῦτταξε ἀλλὴ μιὰ φορὰ τὴν γυναῖκα ἐκείνη, τὴν
γερασμένη καὶ βαμμένη, ἀλλὰ ζωρὰ πάντοτε καὶ ταπεινὰ.
Πρῆτιμωσ νὰ μὴ τῆς δώσῃ γυνωριμὰ, νὰ μὴ τῆ δῆ ἀπὸ κοντά.

Ἦθελε νὰ διατηρήσῃ στὴ μνήμη του τὴν εἰκόνα τῆς, ὅπως τῆ
θυμῶταν πρὶν τὸν ὀρατῶνα χρόνιο. Κι' ὁ Ἄγγις Μὰκ Γκρέ-
γκορ. Ἐφυγε ἀπὸ τὸ καμπαρὲ τῆς μόδας.